

ION MĂRCULESCU

JURNALUL
DE LA
MARCONA

ÎNSEMNĂRILE

TREI

17 martie 2007

Ora 7:30 – M-am trezit. Am deschis televizorul. Nimic altceva decât reclame tâmpite la detergenți. Trăim în țara numită Detergenția. Măcar de am deveni albi și nepătați de atâta spălare!

Apoi, pentru că nu aveam altceva de făcut, mi-am adus aminte de Violeta (în fiecare dimineață, nu știu de ce, îmi aduc aminte de câte o muiere) și am scris următoarele: „Mai ți-aduci aminte, Violeta? Eram mici, eram dezbrăcați la pielea goală, eram cu părinții noștri pe plajă, la malul mării. Și tu m-ai apucat de ciucurel, așa cum apuci calul de căpăstru, și m-ai târât până în fața tăticului tău (iar eu urlam de durere, mă trăgeai ca nebuna!) și l-ai întrebat ce este asta și de ce n-ai și tu. Iar tatăl tău, care era un glumeț, a zis că nu-i nicio problemă, când o să fii mare o să ai și tu, iar dacă n-o să fii cuminte o să ai chiar mai multe!”

Sciriam și mă gândeam la tine și mă întrebam de ce ești tu, acum, atât de departe?

Ora 9:00 – Am vorbit la telefon cu Grigore. Mi-a citit cartea. Era extaziat. Zice: măi Ioane, nici tu nu ești sănătos la cap. Ca și mine! I-am răspuns cu chestia aia pe care am mai spus-o de o mie de ori: singura mea avere este nebunia! Iar nebunia, când nu este boală a creierului, este dar ceresc. Proștii n-au parte de așa ceva.

Ora 11:30 – Am fost la spital, am luat cu mine un asistent medical și am mers împreună la Marcona, cale de 35 de kilometri, ca să-i schimb sonda urinară bătrânului veteran de război, Nicolae, tatăl meu, care este bolnav la pat și are dificultăți cu pișarea. După ce asistentul medical și-a terminat treaba, i-am dat 30 de lei, atâta a cerut. O pâine costă un leu. Afară era soare, frumos, albinele de la stupii din grădină alergau ca un nor, dar asta ar fi o chestie mai potrivită de abordat într-o poezie despre primăvară, un pastel, ceva...

Ora 16:00 – Am primit un telefon, trebuie să mă întorc urgent la Marcona, sonda urinară pe care i-a pus-o mai devreme asistentul medical nu funcționează. Bătrânul veteran are usturimi și urina curge direct în pat, pe lângă tubul sondei.

Ora 17:30 – Am desfumat sonda astfel: cu o seringă, am pompat apă călduță în vezica urinară. Tubul sondei s-a desfumat, urina a început să curgă, curată și normală cantitativ.

Ora 19:00 – Mă întorc acasă. Pe drum, mă gândesc la Aurora și cred că ar trebui să-i dau un telefon. Ultima dată m-a sunat ea, acum vreo jumătate de an. Sunt tentat să-i spun o poveste, cum că odată am fost îndrăgostit de ea. De la Aurora, gândul mi-a zburat la Lebăda. N-am mai văzut-o de vreo douăzeci de ani. Mi-e dor de ea! Trăim din vise și himere. Oare cum o fi când ești mort și, carevasăzică, nu mai trăiești?

22 martie 2007

Ora 8:00 – Beau o cafea (lungă și cu zahăr) de la automatul din holul școlii, unde sunt profesor.

Ora 8:30 – Stau de vorbă cu o clasă de elevi, despre marele, enigmatic, neînțelesul Constantin Brâncuși. Încerc, explicându-le, și încercând să pricep și eu, deodată cu ei, ceva din tainele Universului pe care acesta l-a înțeles cu atâta claritate, atins de aripa demiurgică. Dar îmi dau seama că elevii sunt frământați mai mult de amintirea clipelor când au intrat, dimineața asta, în școală și li s-a cerut să fie îmbrăcați în uniformă. În ultimul timp, învățământul a fost condus numai de miniștri ageamii, ca să nu zic tâmpiți și animați cu toții de damblaua reformelor. Învățământul trebuie reformat! — a strigat fiecare dintre ei, la așezarea în scaun. Și, cum au fost schimbați din înaltul post de ministru mai des decât ciorapii, n-au lăsat în urmă decât reformarea reformei reformate cu ocazia ultimei reforme. Să te ferească sfântul de zelul prostului! Proștul pleacă, dar tâmpeniile făcute de el rămân. Ultimului ministru, cel actual, i s-a năzărit, dintr-odată, să poarte toți elevii uniforme. Numai că ăstora, lua-i-ar naiba!, nu le place deloc! Dar deloc! Păi asta e uniformă, întrebă un pișirică, pantalon negru, cămașă albă, sacou negru și cravată albastră? Și ce albastru! Cel al Uniunii Europene! Alb și negru, țoale de ospătar! zice el.

Oamenilor le place libertatea! Asta e greu de înțeles pentru căpățânile celor care ne conduc.

Ora 14:00 – E recreația mare. Proful de mate se află într-un grup de femei și le explică el cum prepară plăcintele cu mere, pandișpanul, mă rog, folosește un limbaj de gospodină, pe care, spre rușinea mea, eu nu-l pricep nici cât pricep chineza. La un moment dat, cineva îl întrebă cum pregătește el foietajul. Ceea ce mă face să tresar. Auzi! Femeile cer sfaturi culinare unui bărbat! Păi atunci de ce m-a înjurat anul trecut o tipă când am zis că până și în materie de bucătărie geniile sunt tot bărbați? Ba mi-au mai zis și că sunt un misogin scârbos!

Ora 14:20 – O cert pe eleva Claudia, dintr-a XII-a, că mi-a lipsit la ultimele două cursuri. Îmi mărturisește (dar mă roagă din tot sufletul să nu spun la nimeni) că și-a găsit un serviciu de decoratoare

unde este înnebunită de plăcere să lucreze după orele de școală. Dar să nu spun la nimeni! Nu vrea să râdă colegii de ea.

Să râdă de ea! De ce să râdă? o întreb. Ce faci tu e o chestie extraordinară! Tinerii americani o practică pe scară largă! Ei, zice, la americani!...

Stau și mă gândesc ce mentalitate are poporul acesta al nostru! Ne e rușine să fim americani!

24 martie 2007

Ora 8:00 – Azi-noapte am visat de două ori niște copii mici, ceea ce ar putea să însemne niște necazuri în cursul zilei de astăzi. Nu sunt superstițios, dar nu strică să fii prevăzător! În somn, m-am gândit la păduchi. La păduchi!

S-a constatat că, în vreme de mari conflicte armate, se produce o invazie de șobolani (care pot provoca ciume) și de păduchi (care răspândesc virusul tifosului exantematic).

Unchiul Vasile, participant ca simplu soldat la al Doilea mare Război Mondial, povestea: era o zi cu soare, nepoate; liniște pe amândouă fronturile; niciun foc de pușcă; ne-am oprit pe un câmp, ne-am dezbrăcat și am început să-mi curăț păduchii de la subsuoară; erau atât de mulți încât a trebuit să-i râcăi cu lama briceagului.

Păduchele se hrănește cu sânge. După război, cam toată lumea avea păduchi, erau atât de mulți încât trebuia, fie și numai în scop profilactic, să te speli din când în când cu gaz, sulf, oțet sau var la părțile păroase, acolo unde se culcușeau aceștia. Pentru mai multă siguranță se practica tunsoarea la zero. La bărbați, la băieți, la fete și chiar la femei măritate sau tocmai bune de măritat.

De atunci a rămas ca modă „tunsoarea tifos“.

Ora 11:00 – De vreo două ore îmi tot amintesc unele momente din timpul unei operații de o hernie bilaterală oarecum severă, pe care am suportat-o în urmă cu mai bine de două luni. Cel mai tare moment a fost cel al trezirii din anestezia totală. Neplăcut! Mi-aș fi

dorit mai degrabă să rămân acolo, adică în liniștea de dincolo. Nici astăzi nu pot să-mi dau seama dacă o anestezie generală seamănă într-una câtva cu moartea. Dacă da, atunci moartea este un lucru foarte plăcut, un act eliberator, o stare încântătoare. Ca atunci când te pupă cineva cu buze parfumate.

Altă întâmplare: eram la câteva ore după acea operație, aveam oarecare dureri, stăteam întins pe spate și nu puteam urina. Am rugat să mă scoată cineva din încurcătură, a venit un asistent care mi-a introdus, fără menajamente, un tub în vezică, iar când problema s-a rezolvat, mi l-a smuls cu un gest brutal ce semăna mai mult a ură și a răzbunare. Ce durere! Ce usturime! Oh!

Mai târziu, cineva căruia îi povesteam pățania, mi-a spus că așa pățești cu ăștia dacă nu le dai ciubuc, bacșiș, dracu' mai știe cum îi zice! Așa e: eu nu-i dădusem asistentului nimic, nu din zgârcenie. Dar cum puteam s-o fac în starea în care mă aflam, despuiat sub cearșaf, legat la tuburile de perfuzie și fără niciun ban asupra mea? Așa-mi trebuie! Altă dată să nu mă mai îmbolnăvesc!

Ora 14:00 – Într-o zi o prietenă de-a noastră, profesoară, ne povestea că în școala ei, asistenta medicală a descoperit, la un control, trei eleve cu păduchi în cap. Și, auzi, dragă, niște eleve spălățele! Frumoase! De familie bună! N-ai fi zis! Ce chestie! Auzi, în secolul douășunu!

În timp ce vorbea cu noi, Elena se scărpină din când în când în cap. Cineva a întrebat-o de ce se scarpină. Nu cumva!...S-a uitat în părul ei și a țipat: Elena era plină de lindini, adică de ouă de păduchi.

Ceea ce demonstrează că, în procesul de învățământ desfășurat în școală sau în alte comunități de tipul acesteia, nu doar cunoștințele trec de la profesori la elev, ci și de la elev la profesor mai trece câte ceva. Așadar, i s-a recomandat urgentă spălare pe cap cu gaz amestecat cu sare și oțet.

Și când te gândești că și regii Franței erau plini, dar plini, nu glumă, de păduchi! O spun documentele! Și, o Doamne, cu câtă Înaltă Noblețe se scărpinau!

26 martie 2007

Ora 20:00 – Mă afluam pe drum, în mașină, mă întorceam de la Marcona unde tocmai mă despărțisem de bătrânul veteran de război, Nicolae, tatăl meu, care este bolnav, dar care astăzi a fost tare bucuros că se poate urina (ca să vezi în ce hal poate să ajungă un om! Ca să vezi ce mizerii mărunte pot deveni esențiale pentru viața ta! Ca să vezi ce puțin îți trebuie ca să fii fericit! Ca să vezi ce important poate deveni un pas mic, o fentă în fața morții!). Șoseaua pe care veneam, care de obicei este foarte aglomerată, era acum goală-goală. Atât de goală încât mi s-a părut absolut nefiresc. Am mers vreo doi-trei kilometri și n-am întâlnit pe nimeni. Niciun far, nicio mașină, nimic care să miște. Parcă înțepenise totul și doar mie mi se părea că mă mișc. Și-am avut acea senzație ciudată a pătrunderii într-o altă lume. M-am gândit că poate am murit și n-am habar de ceea ce mi s-a întâmplat. Și că atunci când am mierlit-o, probabil mă aflam la volanul mașinii, iar acuma, dus fiind, fac ce făceam în momentul când am murit: șofez. Un pic de curaj mi-au mai dat doar gropile din asfalt, care zgâlțâiau mașina din toate șuruburile, mă gândeam că doar n-or fi gropi și pe lumea ailaltă. Dacă n-ar fi fost acestea, monotonia m-ar fi îngrozit! Apoi au apărut în depărtare luminile orașului, ba chiar și luminile unui autoturism care venea din partea opusă. Reveneam astfel într-o lume reală pavată cu gropi. Dar îmi plăcuse tare mult acea stare de imponderabilitate.

28 martie 2007

Azi n-am putut să scriu nici măcar două rânduri. Toată ziua mi-a fost ca atunci când nici nu ți-e foame, și nici nu ai ce să mănânci.

Pe la ora prânzului, mi-am adus aminte că alaltăieri m-a sunat Ozolin să-mi spună că a visat viermi, mulți viermi. Dacă știu ce poate să însemne asta. I-am spus că a belit-o! O să moară! Evident, glumeam. De unde mama mă-sii să știu eu ce înseamnă când visezi viermi?

După-masă, am cărat, la Marcona, niște pământ în grădină, cu Marian și Aurică, ai lui Cavai, doi copii subnutriți, cu creier neobișnuit să gândească prea mult. Primul e la 27 de ani, al doilea la 15 și deja le lipsesc trei sferturi din dinți, iar restul ce le-a mai rămas prin gură sunt niște cioturi inflamate la rădăcină. Muncesc pe unde apucă, cu ziua, ca să câștige și ei un ban.

31 martie 2007

Ora 8:00 – O companie autohtonă a pus la punct o afacere foarte rentabilă: vinde stele de pe cer. Cumpărătorul achită o taxă, solicită proprietatea asupra unei stele pe care, eventual, și-o poate alege cu ajutorul unui telescop, îi dă acesteia o denumire (nu contează dacă mai are deja un nume!) și primește un act de proprietate autentic, înregistrat legal la primărie și înregistrat de toate agențiile de fond funciar existente în lume. De obicei, produsul este cumpărat pentru o perioadă nelimitată și poate fi transmis urmașilor. Poate fi parcelat și vândut bucată cu bucată. Clienții agenției sunt, cel mai adesea, bărbați tineri care, după ce devin proprietari pe steaua respectivă o dăruiesc ființei de care se simt îndrăgostiți peste măsură. La primirea unui astfel de dar neașteptat și neobișnuit, femeile reacționează pozitiv, au emoții puternice, cele mai abile simulează un leșin, dau ochii peste cap și, pentru o secundă, se cred mai ceva decât regina Angliei. Nici prin cap nu le trece că asta e un truc, o șmecherie ieftină, o păcăleală, o farsă, ori ceva de genul ăsta. Căci nu tot ce nu pricepem este o glumă.

Oricum, atâta timp cât putem oferi lucruri aiurea de care nimeni nu se va putea folosi vreodată, omenirea încă nu este pierdută.

E semn că ne putem salva visând.

Ora 18:00 – Am luat în mașină un călugăr tânăr, care făcea auto-stopul. În general, nu iau persoane pe care nu le cunosc și, cu deosebire, polițiști și țigani, categorii cu care am avut multe întâmplări neplăcute. Călugăr, n-am luat niciodată în mașină până acuma, pentru că n-am avut ocazia.

Pe drum, am stat de vorbă cu preacuviosul. I-am mărturisit că n-am un duhovnic și, deci, nu m-am spovedit niciodată, așa cum e obiceiul la ortodocși. Oooo! a exclamat el. Așa ceva nu se poate! Fără spovedanie, nimeni nu poate fi mântuit! După spovedanie te simți liniștit, împăcat! Credința fără spovedanie nu face doi bani et cetera et cetera...

Chestiile astea le-am mai auzit, și nu o singură dată! Și sunt convins că preacuviosul călugăraș are dreptate. Dar cui să mă spovedesc? În fața cui să-mi mărturisesc isprăvile? Evident, în fața lui Dumnezeu! Dar cine să fie mijlocitorul? Un om? Oare n-ar fi mai corect să mă duc lângă un copac simplu, fără de păcate și să-i spun lui tot ce-am făcut până acum? Tot! Fără să mă jenez. Căci, sunt sigur, numai astfel mi-aș putea mărturisi rând pe rând toate ticăloșiile și urâciunile făcute. Copacului acela nu i-aș ascunde nimic. Un copac e curat ca spiritul lui Dumnezeu.

04 aprilie 2007

Amintiri de la o fereastră.

Îmi place să stau la fereastră și să privesc lumea care se scurge pe trotuar. Cel mai tare îmi place când văd puștoaice și pot să le analizez și să le admir, incognito, anatomia. Am constatat că forma provocatoare a țățelor acestora se pune mai bine în evidență dacă le privești de la înălțime. Ca și forma feselor și forma pulpelor. Este o imagine excelentă pentru un refulat sexual plin de sensibilități. Uneori, puștoaicele astea trec agățate de gâtul vreunui mascalțone, înghesuindu-se în el, pupându-se fără rușine în văzul lumii, iar mie, în imensa mea invidie, nu-mi rămâne decât să am tot felul de reverii.

Nu de puține ori, de la fereastra asta am văzut bătăi și scandaluri între derbedei, soldate cu urlete, obscenități și chiar capete sparte. Odată, l-au bătut pe unul și l-au lăsat lat în drum. Nimeni n-avea curajul să se bage, să se ducă să vadă ce-a pățit cel căzut, dacă n-a

murit cumva. Vreau să spun că niciun bărbat, pentru că, în final, s-a dus la el o femeie, cam sărăntoacă după haine, și i-a dat primul ajutor până ce a venit mașina Salvării. Și-atunci am înțeles că a intervenit să-l scape de la moarte o femeie pentru că femeia, în general, este cea care naște viață și știe cel mai bine prețul acesteia.

Mai demult, pe vremuri, chei ce vremuri!, când era sărăcie mare în magazine și, pentru a face rost de cele necesare, trebuia să stai la cozi interminabile, sub fereastra asta a mea se adunau, încă de cu noapte, insomniaci, bătrâni, pensionari, așteptând să se deschidă alimentara de la parterul blocului. Iarăștia aveau două chestii enervante. Prima: bătrâni fiind și cu bășica udului slăbită, se pișau pe ziduri, neavând niciun closet prin preajmă. Ziua, sub apăsarea soarelui, te trăsnea duhoarea de urină. A doua: având multe-multe amintiri din lunga lor viață zbuciumată, bătrânii le povesteau, povesteau, povesteau. Acum, ajuns la vârsta lor de atunci, pot să-i înțeleg. Dar, ca unul somnoros ce eram, nu mai puteam să dorm de mormăiala asta a lor. Furios, luam o găleată cu apă și le-o vărsam în cap. După care închideam repede fereastra ca să nu bage dumnealor de seamă de la ce etaj au fost atacați. Și ce crezi! Moșii au venit cu umbrele!... Atunci am inventat ceva mai diabolic (nu trebuie s-o spună altcineva, recunosc singur: nici eu nu sunt sănătos la cap!): umpleam cu apă o pungă de plastic, o legam bine la gură și o aruncam de la etajul trei. În contact cu asfaltul, punga exploda, făcea un zgomot ca de bombă de mai mică putere și, în plus, îi mai și uda la picioare, adică acolo unde, oricâte umbrele ar fi avut ei, nu se puteau apăra. Cel mai rău îmi părea că trebuia să închid repede fereastra și nu mă mai puteam bucura auzindu-le injurăturile porcoase pe care le adresau ăluia, cine mama lui o fi!... Cred că ei n-au știut niciodată că eu eram cel care îi boteza cu elixirul vieții, apa. La care mai adăugam și năduful meu.

Cel mai adesea, stau la fereastră și privesc cerul, privesc lumea și încerc să o înțeleg. Dacă o fi ceva de înțeles! Ziua stau și privesc norii care se prăvălesc dincolo de marginile orașului. Noaptea, privesc

ploaia de stele de pe cer, cântată până la banalizare de poeți. Și abia atunci reușesc să intru într-o stare de visare, de bine, de fericire. Ca acum!

06 aprilie 2007

Ora 8:45 – M-am trezit mai târziu ca de obicei. Senzație de lene. Cred că bunul cel mai de preț pe care Creatorul l-a răpit primilor oameni a fost dreptul la lene.

Ora 8:50 – Plictisit, îmi smulg un fir de păr din nas. Simt durerea fulgerătoare și ascuțită. Viața are nevoie de accente. Am nevoie să țip de durere din când în când!

Ora 10:20 – Deschid televizorul: reportaje cu explozii în Irak, morți, răniți... Au mai fost și ieri explozii. Au fost și alaltăieri explozii. Au mai fost și mai înainte explozii, vor mai fi și mâine. Și-atunci, și-acum și în viitor au murit și vor mai muri oameni. Oamenii nu pot trăi dacă nu mor. Spectrul morții îți dă poftă de viață. Mai ales când e vorba de moartea altora!

Ora 12:45 – Câteodată aș vrea să dau lumii un sens, să o refac. Citesc din Camus: „A reface lumea e o misiune insignifiantă“. Marea găselniță este să o dezarticulezi. Asta nu mai știi cine a zis-o, poate chiar eu! Să dezarticulezi lumea! Îmi vine în minte să fac o lume tehnologică în care autoturismele de pe stradă să latre la pietoni și să încerce să-i muște de picioare, aparatul de radio să danseze în jurul nostru, televizoarele să ne explodeze în cap, râșnița de cafea să ne arunce cu măcinătură în ochi, mixerul de la bucătărie să ne stropească cu pastă de tomate și... ce-ar mai trebui? Ar mai trebui...

Ora 16:00 – Se spune că apogeul unei societăți umane este atins când i-a murit până și ultimul poet. Grecii antici, când le-a murit ultimul poet, au inventat teatrele (am citit asta undeva!).

Ora 18:30 – Uneori, de la euforie poți să treci la nerăbdare. De la nerăbdare la deznădejde, de la deznădejde la disperare, de la

disperare la scârbă. Partea groaznică este că dincolo de scârbă nu mai e nimic. Și-atunci trebuie să iei totul de la capăt.

08 aprilie 2007

În urmă cu vreo doi ani, când a plecat în America să-și găsească un rost, Alexandrina avea douăzeci și cinci de ani și încă era virgină. Rămăsese așa dintr-un soi de timiditate și nepricepere. I-am atras, atunci, atenția că are o problemă. Că trebuie să-i dai cezarului ce este al cezarului, adică, în cazul ei, să își potolească pe cale firească furtunile hormonale.

Astăzi, în fața unei cafele, mi-a mărturisit, binedispusă, încântată, că nu mai are problema aceea, a rezolvat-o cu un peruvian pe care îl iubește.

Mă gândeam ce ciudată e viața! Să trebuiască să treci oceanul, cincisprezece ore cu avionul plus alte aventuri, ca să găsești pe unul să te dezghioace, când și-aici, pe plan local, armate de măciuci stau învârtoșate în așteptarea unei bucățele care să le ostoiască focul mistuitor și să le poarte pe culmile supreme ale bucuriei!

10 aprilie 2007

În comparație cu orice satisfacții pe care ți le pot oferi bucătăria și geniile artei culinare, foamea este, indiscutabil, cel mai desăvârșit bucătar, mai ales pentru omul sărman.

Un deliciu al nostru, pe vremea aceea, erau puriceii la tigaie. Puriceii se prepară astfel: din mălai de porumb, amestecat cu ceva ulei de floarea-soarelui, apă și un vârf de cuțit de sare, se obține o turtă excelentă, dacă e coaptă la cuptor. Când e proaspătă, turta de mălai e dulceagă, plăcută la gust, puțin cam aspră la limbă și poate avea diferite mirosuri, mai ales dacă mălaiul a prins vreun pic de mucegai. După o zi, aceasta se întărește, devine un fel de cărămidă în care oricum nu-ți poți trata dantura și paradontozele. Dar, evident,